

ÖRÖMHÍR

X. évfolyam 1. szám

2023. első negyedév

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

„Kövess engem!” (Mt 9,9)

A keresztény élet alapvetően egy mozgásba hozott élet. Még véletlenül sem statikus lét állapot, hanem meghívott élet, Krisztus arra hívott meg bennünket, hogy kövessük őt. Persze ez nem jelent fékevesztett aktivizmust, nyüzsgésbe fojtott menekülést, hanem minden nap, minden pillanatban Jézus nyomába kell lépünk, követnünk kell őt.

Nagybőjtben ez a keresztutat sem rejti véka alá. A keresztény élet azzal, hogy útnak indul, Jézus nyomába szegődik, vállalkozik arra, hogy vannak olyan helyzetek, amikor „*az Emberfiának nincs hová fejét lehajtani*” /Mt 8,20/, de olyanok is, hogy páholyból, első sorból szemlélhetjük a csodát, amelyet Jézus végbevisz.

Év elején elindultunk egy úton, amelyet 2023-as évnék nevezünk, hamvazószerdával ráléptünk nagybőjti vándorutunkra, március közepén elindultunk egy római zarándokútra, fiataljaink közül sokan válaszút elé álltak, felvételiznek és továbbindulnak: óvodából iskolába, általánosból középiskolába, gimnáziumból felsőoktatásba, onnan pedig a dolgozós hétköznapok világába.

Mostani lapszámunkban így olvashatunk arról, hogy miként éljük meg életünknek egy-egy nagyobb lépését: bérmelegedések köteleződének el mellett, hogy felnőtt fejjel, szívvel, hittel akarják Jézust követni. Diákok vallanak az iskolaválasztás nagy lépéséről. Zarándokok számolnak be

azokról a lépésekről, amikor macskaköves utakon, bazilikák márványpadozatán, antik épületek kő burkolatán, a Szent Lépcső egy-egy grádicsán jártak a Jézuskövetés útján.

A nagybőjt megélése, a húsvét megünneplése mindannyiunk számára hitünk egy-egy olyan lépése, amelyek meghatározzák egész évünk Istenkapcsolatának alfáját és ómegáját.

Így adom az olvasó kezébe ezt a lapszámot, amely oldalak a Krisztus követésre indítsák el azokat, akik még ingadoznak, erősítse meg azokat, akik botorkálnak, adjon erőt a megfáradtoknak, bátorítást a kishitűeknek, örömet és megerősítést azoknak, akik eltökélten zarándokolnak életük útján!

Zarándoklat Rómába

A plébániai közösségünk tagjai 2023. március 6. és 10. között zarándoklaton vettek részt János atya vezetésével a katolikus világ központjába, Rómába. Az út során szerzett élményekről számol be néhány résztvevő.

„Nem léphetsz kétszer ugyanabba a folyóba” – Herakleitosznak, a görög

filozófusnak talán ez a legismertebb mondása. És ez jut most eszembe akkor, amikor a római utunkról hazatérve gondolatokat kell megfogalmaznom. Hiszen öt évvel ezelőtt, amikor hazatértem Rómából, kérdéses volt számomra, hogy mikor és hogyan fogok valaha visszatérni. És azt kell mondanom, teljesen más volt most „belelépni ugyanabba a fo-

lyóba”. Nem ugyanaz volt, mint évekkel ezelőtt. Nem azért, mert a maga természetességében Róma is változott és én sem vagyok már a „rég”, hanem mert más volt így, zarándokként visszamenni, más volt ezekkel a zarándokokkal ott lenni.

Tényleg imádkozni mentünk! Persze megnéztünk nagyon sok nevezetességet, betértünk sok templomba,

hallottunk rengeteg hasznos információt, de nekünk nem ez volt a lényeg, hanem hogy mindenhol imádkoztunk! Még a Colosseumot is így jártuk körül, még a Forum mellett is így mentünk el, Hadriánusz oszlopait is így csodáltuk meg. Mindent imádságos lelkülettel.

Nagyon jó érzés volt, hogy már a szervezésben is sok segítséget kaptam Várhelyi Tamás atyától, Ruisz Ritától és Csermák Évától, valamint Rómában Németh Norbert atyától és az idegenvezetőnkől Terdik Sebestyéntől.

A Villa Mater Redemptoris épülete nekünk nem csupán egy zárandokszállás volt, hanem imahely, ahol a nap végén ismét Isten elé vihettük mindazt, ami a nap folyamán megfogalmazódott bennünk, az ima-szándékainkat, személyeket, élethelyzeteket, vagy bármit, amit a lelkünkön kötöttek az itthoniak. Így abban a kápolnában úgy voltunk, mintha az egész plébánia kint lenne Rómában. Nagyon mélyen hatottak rám azok az esti imák.

A Colosseum engem mindig lenyűgöz: monumentális mérete, több ezer éves jelenléte, hogy micsoda történelmet „látott” az az épület. És miközben megcsodálom, olyan vagyok, mint Petőfi, aki azt írta „csodállak, ámde nem szeretlek”, hiszen elborzadok, hogy az ember milyen nagy dolgot tudott létrehozni, de mégis milyen aljasságokat művelt

benne, hogy ami kultúra színtere lehetett volna, az ott inkább mézszárszék, züllés és állatiasodás lett. Döbbenet volt ismét ott lenni.

A Callixtus katakombát végigjárva egy külön kápolnában misézhattunk. Igaz, hogy nem volt bazilika stílusban építve, nincsen pápai katedra benne és különböző titulusai sincsenek, de attól még ott misézni nagyon felemelő volt.

Zarándokutunk Orvieto-ban zárult. Egy eucharisztikus csoda lenyomatát őrzik ott. Noha a Krisztus vérével átitatott korpóralét nem láthattuk, mégsem voltunk letörve, mert nekünk már az csoda volt, amit átélhettünk. De leginkább az volt kifejező, hogy az Eucharisztia hálaadást jelent. És mindannyiunk szívében hála volt. Minden iránt, amit kaptunk, amit megtapasztaltunk, amit átélhettünk, amiket láttunk, hallottunk, tapintottunk.

Tamás atya úgy volt köztünk, mintha mindig is hozzánk tartozott volna. Mindenben segítőkész, nyitott, kedves, vidám volt, tanítása pedig hozzánk, nekünk szólt. És jó volt látni Norbert atyát is, aki rengeteg időt és energiát szánt ránk. Nemcsak házigazda szeretetével fogadott minket, hanem, mint plébániánk tagja úgy hordozott bennünket a tenyerén. A zárandok szállás kedvesnővérei nyitottak és odaadók voltak. Idegenvezetőnk, Terdik Sebestyén pedig olyan tudástárat nyitott meg

nekünk, amiből mindenki tudott számára hasznosat meríteni. Nem toltá túl és nem is nagyolta el. Szinte ránk hangolódva vezetett bennünket. A buszon nagyon jó volt a hangulat, imádságos, de nem bigott, derűs, de nem tomboló. Így valóban egy nagyon szép zárandoklat lett!

János atya

Régóta szerettem volna Rómába eljutni, és a Jóisten áldja meg mindazokat, akik lehetővé tették ezt. Mind tanulmányi, mind szakmai szempontból hatalmas élmény volt. Azt éreztem, hogy a történelemből tanultak meglevenedtek előttem. Láthatóvá váltak előttem az egyházzenei kurzuson tanultak: a liturgikus tér megjelenése, a felolvasó állvány, a misegyertyák, a húsvéti gyertya, hogy miért graduálának nevezzük a graduálénekeket, honnan énekeltek.

Kántorként vettem részt a zárandoklaton és fantasztikus élmény volt, hogy olyan helyeken énekelhettem, mint a Szent Péter Bazilika, vagy a Maria Maggiore Bazilika. Az egész lelkülete, kialakítása, mert ezek alatt a kupolák alatt teljesen máshogyan jön a hang. Az is óriási élmény volt, hogy egy olyan csapatban énekelhettem, akik nagyon fogékonyak voltak és segítettek a munkámat, mert mindent énekeltek velem együtt, még a számukra ismer-

retlen énekeket is.

Egy csodálatos hét volt, igazából most jön az a rész, hogy az egészet fel kell dolgozni és le kell, hogy üledjen, mert Rómára egy hét nagyon, nagyon kevés, és mindenképpen szeretnék még visszatérni.

Preisinger Virág

Már nagyon régóta vágytam arra, hogy eljussak Rómába. Mehettem volna bármilyen turistaúttal is, de én zarándoklattal szerettem volna elmenni, és ez a vágyam most megvalósult, hála ezért a Jóistennek. A fáradtság mindennapos velejárója volt ennek a zarándoklatnak, a fizikai fáradtságon túl, nagy szellemi megterhelésnek is ki lettünk téve, mert Róma tele van emlékhelyekkel az ókortól napjainkig. Napok, hetek, hónapok kellene, hogy ezt a rengeteg információt majd sikerüljön feldolgozni.

Amiért zarándoklattal szerettem volna eljutni Rómába és nem csak turistaúttal, az a közösség, akivel együtt utazhattam. Megtapasztalhatja az ember egy zarándoklat során, az összetartozás csodálatos élményét, és a látnivalókon túl egy lelki feltöltődést is ad egy ilyen út.

Békefi Andrea

Tömény volt a három nap Rómában, nagyon sok látnivalót láttunk, nagyon sok információt kaptunk, de hatalmas élmény ismét

megtapasztalni Istennek azt az alkotó erejét, hogy emberek tömegei több tíz, száz éven keresztül Isten dicsőségére micsoda építményeket hoztak létre.

Nagy élmény volt megtapasztalni, hogy a vértanúk micsoda szenvedést, micsoda halálnemeket voltak kénytelenek elviselni Isten megvallása miatt. Ez elgondolkodtat, hogy én képes lennék-e ezeket elviselni, illetve egyáltalán milyen fájdalmat lennék képes elviselni Isten dicsőségére.

Füle Tamás

42 éve voltam már Rómában. Nagy vágy volt bennem erre a zarándoklatra, mivel tényleg 20 évesen jártam utoljára Rómában, és úgy éltem meg, hogy szeretnék újra eljutni, de nem csak a látnivalók miatt, hanem az Isten érintése miatt. Mert úgy gondoltam, hogy mivel zarándoklat, velünk van az Isten. Ezt meg is tapasztaltam. A hosszú fásasztó út után is úgy éreztem, hogy jó itt lenni, és hogy megérkeztünk.

Mindenki, Jani atya, Tamás atya, Norbi atya, mindenki azon volt, hogy nekünk jó legyen. És azt tapasztaltam meg, hogy ők is azt szeretnék, hogy minden, amit mondanak, az a szívünkbe menjen. Én ezért nagyon hálás vagyok. Az is jó volt, hogy megismertem új embereket, akikkel eddig nem volt módom beszélgetni, csak a templom-

ból, látásból ismertem, és most jó volt velük lenni. Nagyon örülök, hogy megtapasztalhattam, hogy ahol ketten hárman összejönnek, ott van az Isten. Ezt a templomokban és az esti imádságban is meg lehetett érezni. Vágytunk egymás társaságára, és ez kegyelem.

Tótmárton Tamásné

A lányommal, Sárával jöttem Rómába. Ő már volt, de én még soha, és azt mondta, hogy ő nézte Rómát, de még nem látta. Akkor elhatároztuk, hogy egyszer együtt is el fogunk jönni. Rengeteg hálával jöttem, és rengeteg kéréssel, sajátjaimmal is, máséval is. Az fogalmazódott meg bennem, hogy rengeteg olyan helyen jártunk, ahol az Isten dicsőségére hatalmas templomokat építettek. Minden monumentális, minden nagy, és éreztük, hogy mi, emberek milyen kicsik vagyunk.

De Isten adta az erőt, hogy ezeket meg tudtuk építeni. Ember építette Isten erejéből, Isten dicsőségére. Emberként hoztuk azt létre, ami az Ő dicsőségére van, és ha kicsik vagyunk, ha nagyok vagyunk, mégis csak az a dolgunk, hogy ha bármit teszünk, akkor azt a magunk és az Ő dicsőségére is tegyük, mert bennünk dicsőül meg az, ami tanít nekünk.

Vásár Marianna

Mindig éreztem az oltalmat, amit Szűz Mária nyújtott

Górski Jacek OP atya a lengyelországi Sławnóból származik, a krakkói anyarendházból 1993-ban érkezett misszióba Magyarországra, és azóta is itt él, hivatásának nagyobb részét a debreceni rendházban töltötte. Székely János püspök atya hívására érkezett rendtársaival az egyházmegyénkbe, hogy a szombathelyi, régi domonkos-rendi Szent Márton plébánián otthonra leljenek. Jacek atya templomunkban a hagyományos, tizenharmadikai Mária-engesztelésen vett részt ennek kapcsán osztotta meg velünk gondolatait.

– Jacek atya, kérem, meséljen nekünk arról, hogyan került Magyarországra!

– Amikor ötödéves kispap voltam és Krakkóban végeztem a filozófia-teológia szakot, a magiszter atya felolvasott egy levelet, amelyet a magyar domonkos atyák írtak, hogy a lengyelországi domonkosok segítsenek a magyar tartománynak, mert nagyon kevesen voltak. Feltettem magamnak a kérdést, hogy nekem szól-e ez a hívás? Hiszen a szemináriumi évek alatt gondolkoztam rajta, hogy elmennék valamelyik szomszéd országba, ezért úgy döntöttem, hogy szívesen vállalom ezt a feladatot. 1993-ban egy másik rendtársammal, Ireneusz atyával együtt jöttünk Debrecenbe és ott kezdtük meg a lelkipásztori szolgálatunkat.

– Jacek atya, Ön már közel harminc éve szolgál Magyarországon, kiválóan beszél magyarul, árulja el magyarul vagy lengyelül álmodik?

– Attól függ, hogy kivel beszélek álmomban, valamikor magyarul, valamikor lengyelül. De általában lengyelül. Most olvasom XVI. Benedek pápa életéről szóló ezeroldalas könyvet, azt is lengyelül olvasom.

– Debrecenből Szombathelyre került, tehát már a Szombathelyi Egyházmegyében szolgál.

– Igen, most már Szombathelyen lakom, mivel van egy terv, hogy átvesszük a régi, domonkos kolostorunkat, illetve a Szent Márton plébániát Szombathelyen. Székely János püspök atya hívására jöttem ide, hogy mielőtt hivatalosan átvesszük a kolostort, legyek jelen, mint domonkos szerzetes a városban.

– Az egyházmegyében amúgy is jelen van már a rend, hiszen a női ág Kőszegen iskolát tart fenn.

– Igen, és Szombathelyen is három nővér szolgál a

szombathelyi iskolákban, mindenféle lelkipásztori feladatokat vállalnak. És van egy kolostorunk Vasváron, az egyik legrégebbi domonkos kolostor, ami megmaradt. Bár domonkosok nincsenek ott, de az oda szervezett programokra gyakran elmegyünk.

– Jacek atya, a prédikációjából kiderült, hogy Önnek nagyon mély a Mária-tisztelete. A Szűzanyával való kapcsolatáról beszélne nekünk egy kicsit?

– Igen, egy hívő, hitét gyakorló, katolikus családban nőttem fel és kedves gyermekkori emlékeim vannak arról, amikor nagyszüleimnél összeült a család. Minden este letérdeltek és mondták a rózsafüzért. A másik dolog, hogy amikor még hittanos voltam és ministráltam a ferenceseknél, a minoritáknál, valahogy kezembe került

egy füzet, a Maximilian Kolbe atyának az önátadásról szóló füzete. Ez 1983-ban történt, nagyon megragadott és meg is tettem ezt a felajánlást. Aztán mielőtt beléptem a domonkos-rendbe jelentkeztem a Rózsafüzér Társulatba. Ezek a dolgok valahogy összefüggnek. A védszentem Szent Jacek, azaz Jácint, úgy ábrázolják ezt a szentet, hogy egyik kezében van a monstrancia, a másikban a Szűzanya szobra. Régi legenda szerint Szent Jácint valahol keleten vándorolt és tűz keletkezett az egyik templomban, ő vitte az Oltáriszentséget, amikor a Szűzanya szólt neki: „Engem itt hagysz?” Ekkor Szent Jácint megfogta a nagy, súlyos szobrot és azt is kivitte a tűzből. Ez visszaadja azt a lelkületet, ami az első lengyel domonkosban volt, aki megalapította a lengyel tartományt: a mély tisztelet az Eucharisztia és az ugyanolyan mély tisztelet a Szűzanya iránt. Azt gondolom, hogy ezeket a dolgokat valahogy megörököltem, ajándékba kaptam és mindig éreztem az oltalmat, amit Szűz Mária nyújtott nekem.

– Talán ezt az oltalmat a kegyhelyeken érezhetjük különösen. A prédikációjában említette, hogy hét évvel ezelőtt járt Fatimában, ott ugye nem Szent Jácint, hanem Szent Jácinta sírjánál járhatunk. Mi

érintette meg Fatimában?

– Édesanyám halála körül kezembe került egy könyv, amely Lúcia nővéréről szólt és akkor éreztem, hogy ide el kell mennem. A kegyhelyen éreztem, hogy ez nem egy történelmi hely, hanem ennek a helynek mély üzenete van a mai világ, az egyház felé. Különösen az a portugál nyelvű felirat érintett meg engem, ami ott van elhelyezve, ahol a Szűzanya megjelent a pásztoroknak, ez úgy szólt, hogy „Sokan vannak a kárhozatban szegény bűnösök, mert nincsen, aki imádkozzon értük.” Felhívás a bűnbánatra, az imádkozásra, arra, hogy rendszeresen imádkozzuk a rózsafüzért. Szeretnék még egyszer oda visszamenni!

– Fatimában bizonyára felkereste a Magyar Kálváriát is, amely olajfa ligetek között kanyarog csodaszép stációkkal.

– Igen, persze. Ennek a kegyhelynek van magyar vonatkozása is. Kell nekünk ezzel foglalkoznunk, olvasni az üzeneteket, mert nagy bajok vannak a világban. A Jóisten nem elítéli, vagy megbünteti világot, hanem mindig a feltételes módot használja: hogy bármilyen rossz történik, az visszavonható, ha az emberek megtérnek, ha imádkoznak. Tehát nincs minden eleve el-

rendelve, azért kéri a Jóisten a Szűzanyán keresztül az imát, hogy megóvjon minket, elsősorban a bűneink következményeitől. meg akarja óvni a világot a megsemmisüléstől és rajtunk áll, hogy élünk-e ezekkel a lehetőségekkel. Az emberi természetünkben meg van a szabadság, senki sem kényszerít az üdvösségre, minden rajtunk múlik. Ahogy annak idején Szűz Mária is igent mondott Isten akaratára, mi is mondhatunk igent vagy akár nemet.

– A megtérésre különösen szükségünk lenne ebben a háború sújtotta térségben! Nagyon köszönöm Jacek atyának a beszélgetést!

– Számomra nagy öröm, hogy ezen a plébánián szolgálhattam és valóban nagy öröm volt látni a sok-sok imádkozó embert, a kedves, mosolygós arcokat. Nem véletlen, ahogy a Szűzanya összegyűjti a híveket, megvédi és a palástja alatt tartja biztonságban!

DILEMMA

Iskolaválasztás

A tavasz sok fiatal számára azt is jelenti, hogy az általános iskolai tanulmányainak befejezéseketpen középiskolát választ: megírja a központi felvételit, vagy a hetedik és nyolcadikos jegyei alapján kiszámított pontok alapján választ középiskolát és persze szóbeli felvételi keretében is számot ad képességeiről. Néhány olyan diákot kérdeztünk, akik egyházi fenntartású középiskolában tanulnak, hogy milyen érzés volt a felvételi és milyen a sulis, amit választottak.

Egy éve még minden napomat azzal kezdtem, hogy megnéztem az Árpád-házi honlapját, hogy benne vagyok-e abban a listában, ami alapján eldöntik, hogy kit vesznek fel az iskolába. Szerintem nem kell megfogalmaznom, mekkora öröm volt, mikor a sok név között a sajátomat is megtaláltam.

Ez az iskola sokkal többet adott nekem, mint amennyit vártam. Hamar egy fantasztikus kis csapat tagja lettem és később együtt váltunk egy igazán jó osztállyá. Abban, hogy ilyen hamar jó közösséggé tudtunk

válni elég nagy szerepet játszott a gólyatábor, ahol volt alkalmunk megismerni egymást közelebről is. Barátokon és a közösségen kívül, szellemileg és lelkileg is fejlődtem itt. Számos elhivatott tanár munkálkodik azon, hogy remek felnőttekké váljunk.

A sok iskolai teendő és a tanulás mellett nem csak a hitéletre vagy a személyes odafigyelésre fordítanak sok időt, hanem a közösség építésére is. Mivel az egész gimnázium csupán 100 fő, remekül lehet programokat szervezni. Mindenki ismer mindenkit és bárkitől lehet segítséget kérni.

És persze nem utolsó sorban persze hatalmas hangsúlyt fektetnek a hitre és annak fontosságára. Lelki napokon töltődhetünk, fáklyás éjszakai keresztutat járhattunk végig az egész gimnáziummal. A nagybőjtben már másodszorra szervezték meg a 24 órás szentségimádást, ami egy nagy élmény volt, bár az igaz, hogy nehéz volt felkelni az éjjel közepén, hogy elmenjek imádkozni. De az, hogy ilyen formában is kiléphettem a komfort zónámból mindig adott egy kis erőt a felszínes, szürke hétköznapokban.

Egyszer egy ismerősöm, aki ellátogatott az iskolába azt mondta, hogy itt mindenki mosolygós és boldog. Ez így is van, és aki esetleg szomorú azon azonnal segítenek, hogy ne legyen az. Köszöggem mindenkit egy befogadó és szerető közeg fogad.

Varga Sarolta 9A.,
Árpád-házi Szent Margit Gimnázium,
Kőszeg, fenntartó: Domonkos Nővérek

Az iskolában szerzett tapasztalatok egész életünket képesek nagymértékben befolyásolni. Éppen ezért bír nagy jelentőséggel, hogy hol, s milyen oktatási intézményben sajátítjuk el a tananyagot, avagy milyen módon tesszük meg első fontos lépéseinket az életben.

Általános iskolai tanulmányaimat a Mindszenty József Általános Iskolában végeztem. Az ott eltöltött nyolc év során számos felejthetetlen élménnyel gazdagodtam. Emlékezetes kirándulásokon, remek iskolai versenyeken és közösségépítő programokon vehettem részt, s megtapasztalhattam, milyen egy összetartó osztály- és iskolaközösség részének lenni, mindezt keresztény, katolikus alapokra helyezve, lelkileg is bizton-

ságot nyújtó környezetben. Úgy hiszem, egy közösség megbecsült tagjának érezni magunkat felbecsülhetetlen kincs, egy olyan biztos támpont, melyre egész életünkben támaszkodni lehet: én ezt az alapot kaptam meg ezen nyolc év alatt.

Ebből az ismert, szeretett közegből indultam ki, s léptem az ismeretlenbe kilencedik osztályos diákként, amikor felvételt nyertem a szombathelyi Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnáziumba, s beköltöztem a Boldog Brenner János Kollégiumba.

Új tapasztalatokra vágytam, illetve szüleimmel egyetértésben fejlődni szerettem volna az önállóság terén is. A kezdetekben bizony nem volt könnyű hozzászokni egy teljesen ismeretlen környezethez, beilleszkedni egy éppen csak kialakulófélben levő osztályközösségbe, illetve alkalmazkodni a kollégium szabályaihoz. Diáktársaim közül nem ismertem senkit, hiszen a Mindszenty akkor nyolcadikos évfolyamából egyedülként jelentkeztem a Premontreibe (vagy, ahogy gyakrabban hívják: a Premóba).

Mindazonáltal, hogy ezek a körülmények eleinte abszolút nehézségek voltak számomra, mára ezek váltak a legnagyobb áldásokká.

Örömmel tölt el, hogy képes voltam helytállni Szombathelyen, fantasztikus barátokat szereztem, sokkal önállóbb lettem, tanulmányi- és versenyeredményeimmel pedig megbecsülést vívtam ki, így megvalósult az, amiért eredetileg Szombathelyre mentem. Tizenegyedikes diákként, egy évvel középiskolai tanulmányaim befejezése előtt állok, s bizakodva tekintek a jövőbe. Most már tudom: egy lépés az ismeretlenbe sokszor tovább visz, mint gondolnánk...

*Kótyuk Veronika 11.,
Szent Norbert Gimnázium,
Szombathely, fenntartó: Premontrei
Szerzetesrend*

Engem mindig is foglalkoztatott egy különleges, ritkán tanult nyelv elsajátítása. Az orosz nyelvet választottam második nyelvnek, az angolt pedig erősíteni szerettem volna, és erre a Mindszenty Gimnáziumot láttam a legmegfelelőbbnek. Szintnek megfelelően, kis csoportokban tanulunk, ami nekem rengeteget segít az adott tantárgy alapos elsajátításában. Emellett a hitünk erősítésére is van lehetőségünk hittan órák, misék, vagy különböző lelki programok keretein

belül. Ajánlom mindenkinek, aki egy színvonalas gimnázium falain belül szeretne sikeres érettségit szerezni.

*Martincsek Lara 12.,
Mindszenty József Gimnázium,
Zalaegerszeg, fenntartó: Notre Dame
Női Kanonok- és Tanítórend*

És végül egy mindszentys diák, akinek még nincsenek tapasztalatai, hiszen még a kihívások előtt áll.

Azért választottam a Boldog Salkaházi Sára iskolát, mert sok pozitív dolgot hallottam az iskoláról. Mert keresztény iskola, meg szeretek gyerekekkel lenni és szeretnék velük foglalkozni. Tetszenek az ottani szakmák. Szuper az iskola, meg a kollégium. Kedvesek a tanárok. Nagyon barátságos környezetet tapasztaltam é biztos vagyok benne, hogy nem fogok csalódní.

*Paksa Annamária 8.,
Boldog Salkaházi Sára Technikum és
Kollégium, Szombathely, fenntartó:
Szombathelyi Egyházmegye*

**Árpád-házi
Szent Margit
Gimnázium,
Kőszeg**

**BOLDOG
SALKAHÁZI SÁRA
TECHNIKUM**

Bérmálkozás 2023

2023. május 14-én lesz templomunkban a bérmálás szentségének a kiszolgáltatása és már gőzerővel folyik a jelöltek felkészítése. Ennek kapcsán kérdeztünk, néhány résztvevőt, hogy számukra miért fontos ez a szentség, milyen lelküettel készülnek rá.

Tavaly szeptemberben közel 20-an jelentkeztünk a bérmálkozási felkészítőre. Nagy izgalommal és lelkesedéssel vártuk az első alkalmat, de sokunknak elképzelése se volt arról, hogyan is zajlik majd egy ilyen délután. Szép lassan összecsiszolódtunk és egy nagyszerű társaság lett belőlünk.

A kedd délutánonként megrendezett alkalmakon házaspárok tesznek tanúságot, mikor érezték igazán Isten jelenlétét az életükben. Beszél-

nek küzdelmeikről, nehézségeikről, szeretetben gazdag időszakokról az életükben és Istennel való kapcsolatukról is. Ezáltal mi is útmutatást és ihletet kaphatunk a hitünk helyes megélésével kapcsolatban.

Sok - hitünk szempontjából elhanyagolhatóan - kérdést és témát vitattunk meg együtt. Például: Hogyan lehet az emberi kapcsolatokat Istenben megélni? Lehet-e a munkád egyben a hivatásod is? Ha Isten jó, miért van szenvedés?

János atya hétről hétre egyre izgalmasabb, kreatívabb játékokkal és példákkal segíti a ráhangolódást az adott témára. Szerencsénkre volt alkalmunk részt venni egy imaösvényen is. Tökéletes alkalom volt arra, hogy egyedül elmélyedjünk a gondolatainkban és a kérdésekre önmagunkban megtaláljuk a választ.

Bízom benne, hogy Isten egyre inkább az életem részévé tud válni

és általa magamat is jobban megismerem.

Főfai Abigél Hanna

Számomra a bérmálás szentsége a legnagyobb kérdés. Mit jelent? Miért van rá szükség? Miért van rá szükségem? A keresztség, az elsőlódás érthető, a bérmálkozás már nem ilyen egyértelmű.

Fáradtan - iskola után, edzés előtt - ülök a plébánián. Mindenki „néz ki a fejből”. Aki éppen tartja a foglalkozást, próbál velünk „valamit kezdeni”.

Olyan, mint egy hittanóra, de mégsem az.

Nagyon jó érzés az a pillanat, amikor felfedezhetem magamban az Isten képmását. Ilyen volt az egyik rajzolás feladat. Papírt és ceruzát kaptunk. Aztán szavakat mondtak, minden szó (béke, háború, Isten, öröm,

gyűlölet,...) hallatán a bennünk kelt hangulatnak, érzésnek megfelelően egy szabad vonalat húztunk a lapra. A végén, amikor a papírra néztem, láttam, hogy az „Isten vonalamhoz” mennyire hasonlítanak az öröm, béke, szeretet vonalai és mennyire nem hasonlítanak a háború, gyűlölet, szomorúság vonalai.

Ez megdöbbenett, ugyanakkor nagyon jó érzés volt, egy felismerés.
-VSz-

A bérnálás megerősítést jelent. A keresztségben részesültek megerősítése a Szentlélek által. Októberben ezzel a hittel kezdtük el a felkészítőt, hogy majd pünkösdkor a megígért vigasztaló érkezik el e Püspök Atya által.

Jani atyát már lassan 5 éve ismerjük, megragadó fiatalos lendülete és szerettünk volna hozzá járni felkészítőre, ezért nem lettünk a volt nyolcadikos osztályunkkal tavaly bérnálókközök.

Általában keddenként 4-5-ig a kertvárosi plébánia régi közösségi termében gyűlünk össze kb. 15 másik 15 év körüli fiatallal együtt.

Gyermekként öntudatlanul lettünk keresztények szüleink hatására. Most rajtunk a sor, hogy személyesen tegyünk hitvallást az egyház tagjaként. Ez egy nagy esemény az életünkben egy fordulópont, hogy vegyük komolyabban a hitünket.

Alkalomról alkalomra más-más témát boncolgatnak a János atyát segítő házaspárok. Ők itt élnek Egerszegen és aktívan részt vesznek a plébánia életében. A felnőtt kereszténység kapujában állunk és csak tudatos döntéssel és elköteleződéssel várhatjuk Isten válaszát és a Szentlelket. Saját megélt élményeiken, tapasztalataikon keresztül segítenek nekünk és próbálják a jó, hívó utat megmutatni nekünk.

A bérnálkozásra jelentkezőknek folyamatosan kell elsajátítani és megélni a keresztény életmódot. Ez nem könnyű, hiszen a világ nem ezt mutatja, a mi keresztény értékeink a világ számára sokszor túlzásnak és elfogadhatatlan szabályok összességének tűnik, ami korlátozza az ember szabadságát.

A bérmaszent kiválasztása nagy feladat lesz még, hogy olyan szentet találjunk, aki útmutatást ad majd egész életünk során.

Hogy miért fontos nekem a bérnálkozás? Szerintem azért, mert ez

az az életkor, amikor elválik, hogy azért megyek-e misére, mert rám erőltetik a szüleim, vagy ténylegesen én aka-rom. Igent mondok-e Istenre az él-tem hátralevő részében?

-PB és BD-

A húsvéti szent három nap a tanítvány szemével

Csütörtök éjszaka – holt fáradtan

Mi ez az egész? Jézus tényleg a halálára készül? Alig néhány napja érkezünk Jeruzsálembe, s a körülötte tolongó tömeg úgy dicsőítette, mint a Messiást!

A mai ünnepi vacsora azonban jobban hasonlított egy búcsúzásra, mint egy megérkezésre. Először a lábmosás, amit rendezett, s ahol úgy viselkedett, mint a rabszolgánk. Vissza akartuk utasítani, de akkor meg arra hivatkozott, hogy ez a feltevéle annak, hogy hozzá tartozunk. Persze, az életünket adnánk érte, de nem értjük, mitől tart?

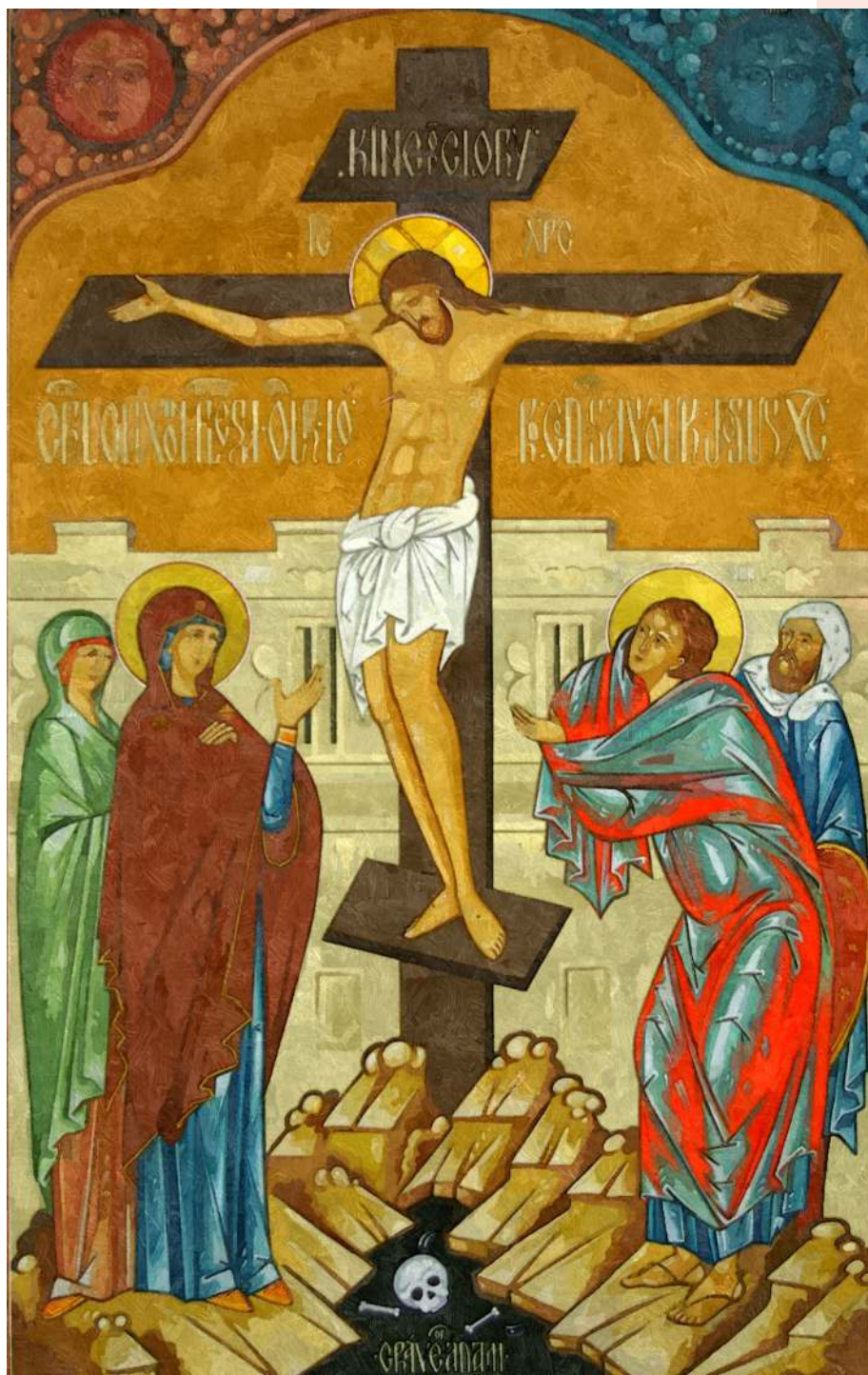
Közvetlenül ez után egy árulóról beszélt, aki köztünk van, az ő lábát is megmosta. Péter intett, hogy kérdezzem meg, ki az, s rögtön kiderült, hogy Júdásról van szó, aki aztán ott is hagyott bennünket. Mindig is egy pocsek ember volt.

Jézus az egész vacsora alatt úgy beszélt, mint aki végrendelkezik. Új parancs, hogy szeressük egymást? Hiszen egész eddig ezt tanította! Csak akkor tudunk gyümölcsöt teremni, ha hozzá tartozunk. Előremegy helyet készíteni nekünk az Atya országába, de addig is elküldi nekünk a vigasztalót. Azután egy ima, hogy egyek legyünk benne! Az egész olyan, mintha itt akarná hagyni a tanítványait.

A szállásunkra vezető egész úton a Kidron patakig ezeken tűnődtem, de nem értem, mit akar ezzel. Most azt kérte, hogy virrassunk s imádkozzunk vele, hogy a test is készen álljon arra, amire lélekben készül. Próbálom megérteni, próbálom tárogatni, de alig tudok ébren maradni. Mi ez az egész?

Péntek este – összetörten, kétségbeesetten

Ki hitte volna, hogy minden összeomlik néhány óra alatt? Mikor meg-

jelentek a katonák, Júdással az élen, hogy elhurcolják, még kardot rántottunk, de egy intésére elraktuk, és elfutottunk.

Messziről követtem, látni akartam, mi lesz vele. Először Annáshoz vitték, ahol hamis vádak alapján eldöntötték, hogy halálbüntetést kérnek rá. Így került Pilátus, majd He-

ródes elé. Közben mindenütt megalázták, leköpdösték, félig agyonverték. Végül megszületett az ítélet, és keresztre feszítve meghalt.

A tömegben többen is gúnyolták. Azt kérdezték, most nem tud csodát tenni? Bevallom, bennem is élt a remény, hogy valahogyan majd megszabadítja magát.

Ezzel együtt mélységesen szégyellem magam. Magunk között többször is beszélgettünk arról, hogy meghalni is készek vagyunk érte. Most itt volt az alkalom, hogy kiálljunk mellette, és Péter a nevünkben még azt is letagadta, hogy ismerjük. Nem szítottunk mellette lázadást, nem álltunk mellette a megpróbáltatásokban, nem mi segítettünk a keresztjét cipelni, mégcsak eltemetni sem mi tettük el.

Vasárnap hajnalban – már minden világos

Egész éjjel vitatkoztunk. Azon tanakodtunk, hogyan tovább? Mit kellene most tennünk? Mit várna tőlünk a Mester, ha még élne? Bár voltak köztünk, akik szerint ennek a kérdésnek már semmi értelme nincs.

Csütörtökön arról beszélt, a világ gyűlölni fog bennünket, hát most az ő sorsában kaptunk egy kis ízelítőt, milyen a gyűlölet, amely ránk vár. A legjobb lenne elhúzni innen, menekülni Jeruzsálemből, vissza Betszaidába halásznak. Bár, ha akarnak, ott is utolérnek. Mások arról beszéltek, hogy mi vagyunk az ő tanítványai, maradnunk kell, és be kell teljesítenünk a küldetést, amellyel megbízott bennünket. De hogyan álljunk neki?

Már hajnalodott, s kezdtünk belefáradni a vitába, amikor egyesek jelezték, hogy kint az asszonyok furcsa fejleményekről suttognak egymás között.

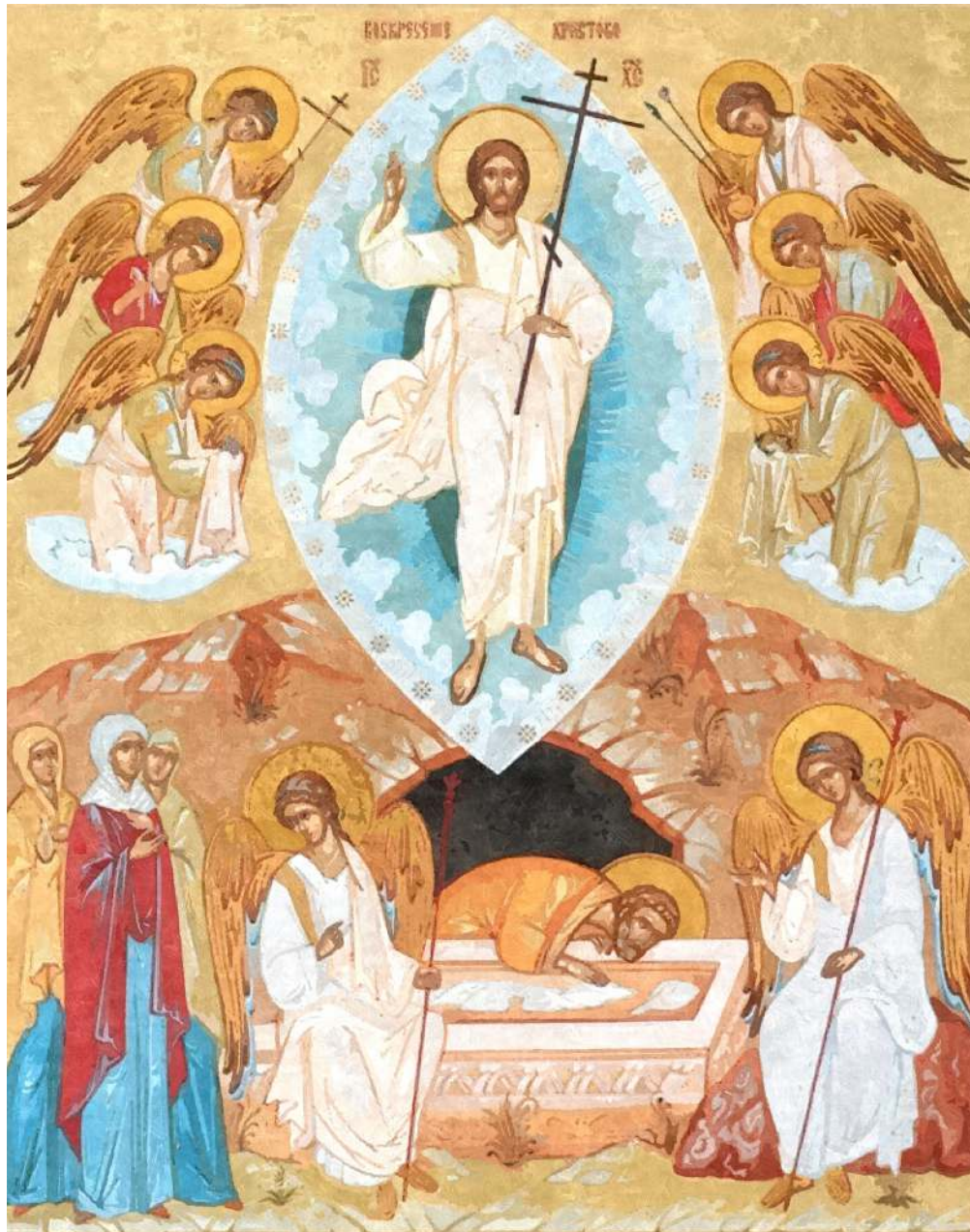
– Asszonybeszéd! – gondoltuk. – Szegények eszüket vesztették a fájdalomtól.

Aztán megjelent Mária Magdolna, s határozottan állította, hogy élve látta őt. Először neki sem hittünk, aztán ránéztem Péterre. Egyszerre tettünk egy tétova mozdulatot, majd futásnak eredtünk. Én már rohantam, s ahogy odaértem a közelbe, láttam, hogy a sír előtt nincs zárókő.

– Gyere már, Péter! – gondoltam, – nem mehetek be előtted.

Aztán együtt bementünk, s nem volt ott más rajtunk kívül, csak a nagy fényesség, ragyogott a temetéshez használt golycs és az üres sír. Akkor megértettem mindent, amit mondott, és azt is, hogy csak így történhetett.

Igen Uram. Te vagy a Győztes, Te vagy a Megváltó, Te vagy a Messiás Király!

Galambos István

"Miatyánk"-hoz (I. rész) "... aki a mennyekben vagy"

Cseppnyi lelkek
távozóban,
egyre többen
érkezőben -
tisztulóban.
Szenvedőben.
Cseppnyi lelkek
végtelen nagy
tengerében -
lélek-árnak
Ő az atyja:
Ő az Isten.

Ha szólítom,
az én Atyám,
ha Te hívod,
a Te Atyád -
a mi Atyánk
mindenkié,
benne leszünk
testvérekké.
Lélek-ajtód
nyisd ki neki,
imával hívd,
megtiszteli!

Ne titkold el,
ha megtetted,
úgyis látja,
ha van vétked,
megbocsájtást
Tőle kérjed...
Cseppnyi lelkek
végtelen nagy
tengeréből
a mennyekben
hív az Isten.

Karitás csoportunk évértékelője

A 2022-es évben a nagybőjti adománygyűjtés eredményeként 49 rászoruló családnak segítettünk, az adventi adományszűrésünk során 51 rászoruló családot, mintegy 180 főt támogattunk tartós élelmiszer-csomaggal, vagy ajándékutalvánnyal. Augusztusban az iskolakezdési akciónk során 17 családban élő 40 fő rászoruló tanulóknak tudtuk az iskolakezdését segíteni összesen 200.000,- Ft-tal.

2022. novemberében az egyházmegyei Karitás jóvoltából plébániai Karitás csoportunk 270 kg burgonyát osztott szét 28 hátrányos helyzetű család között.

Csoportunk részt vett az Ukrajnában dúló háború menekültjeinek és az otthon maradtak megsegítésében. A háború kitörését követően megpróbáltunk segíteni oly módon, hogy az addig összegyűlt készpénz tartalékunkból utaltunk az Egyházmegyei Karitás számlaszámára, akik azt a menekültek ellátására fordították. 2022-ben két koncert bevételét ajánlottuk fel az Ukrajnában élők megsegítésére, illetve az Ukrajnából városunkba menekültek támogatására. A háború kitörésétől kezdődően a templomunkban állandó gyűjtést szerveztünk erre a célra. Összesen 724.000,- Ft-ot gyűjtöttünk és adtuk át a háború elől menekültek részére.

Többször tettünk látogatást a Zalaegerszegi Városi Fiúkollégiumban, ahol elszállásolták az Ukrajnából menekült családokat, és az onnan érkező judo ifjúsági csapatot. Süteménnyel, csokoládéval, gyümölcscsel, játékokkal leptük meg a kisgyermekes családokat.

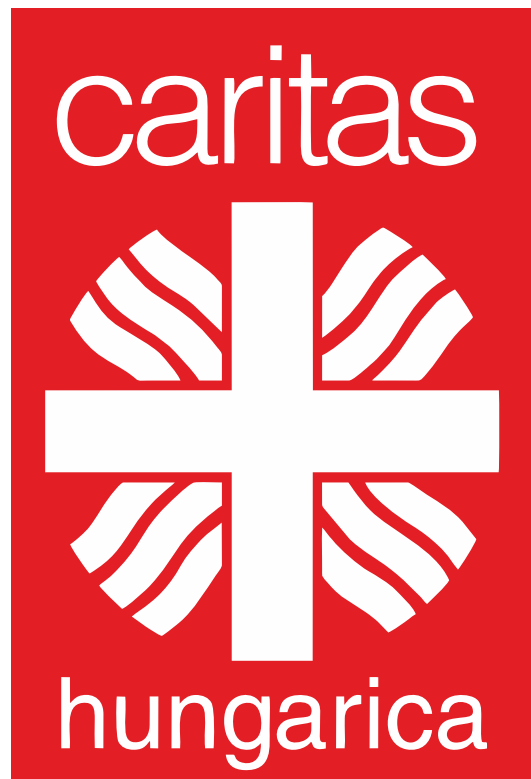
A városunkban működő Segítőponton minden negyedik napon Karitás csoportunk tagjai tartottak kézenléti telefonos ügyeletet, bár tényleges jelenléti segítségre ez idő alatt nem volt szükség.

Karitás csoportunkból többen részt vettek a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás nyári táborának megnyitóján a Vas megyei Nardán, amelyen az idei évben ukrán gyerekek is részt vettek.

Az év végén bekapcsolódtunk a Zalai Civil Ház koordinálásával megvalósuló ukrain Visk településen működő óvoda részére történő tartós élelmiszer gyűjtésbe.

Az elmúlt évben is plébániánk hívein kívül több közösség, vállalkozás támogatta akcióinkat adománnyal, tevékenységgel vagy imával.

A Liszt Iskola Régi Diákok Kórusa 2022-ben is két alkalommal koncerteztek, és a Pálóczi Horváth Ádám Alapfokú Művészeti Iskola diákjai és tanárai is felléptek a Karitás javára.

Egy anonimitást kérő vállalkozó 2022-ben is mind a nagybőjti mind az adventi adományszűrésünk során jelentős értékben tartós élelmiszereket vásárolt, és adott át a Karitás részére, hogy ezzel is segítsük a hátrányos helyzetű családokat.

És meg kell említenünk a támogatóink sorában az idei évben első alkalommal megrendezett Adventi Teadélután szervezőit is, akik a Teadélután becsületkasszájából befolyó jelentős összeget a Karitás javára, a kertvárosban élő hátrányos helyzetű emberek, családok támogatására ajánlották fel. Hálás köszönet mindazoknak, akik támogatták adománnyal, imával vagy munkájukkal tevékenységünket!

Karitás csoportunk az elmúlt évben is részt vett több olyan eseményen, amelyek lelki feltöltődésünkön kívül közösségünket is építette. A nagybőjti időszakban Körmenten lelkigyakorlaton vehettünk részt az Egyházmegyei Karitás szervezésében, novemberben pedig Szombathelyen részt vettünk a Katolikus Karitás védőszentje, Árpád-házi Szent Erzsébet napjához köthető Karitás ünnepségen, ahol hálát adtunk az elmúlt évről. Decemberben a Karitás tagok és a Karitást segítő önkéntesek részvételével találkoztunk szerveztünk, amelynek célja nem csak a közös munka értékelése volt, hanem egymás jobb megismerésén keresztül a „csapatépítés” is. Ennek során a templomunkban a Karitászért mondott szentmisét követően a Szent József Közösségi Házban megköszöntöttük azokat a tagokat, akik az év során kerek születésnapjukat ünnepelték. Az elmúlt évben 5 fő Karitás tagot tudtunk köszönteni.

Plébánia Café

Új kezdeményesként minden hónap első vasárnapján a 10 órai szentmise után közös együttlétre, kávéra, teára, sütire és beszélgetésre várjuk plébániánk családait, kicsiket és nagyokat egyaránt a Szent József Kö-

zösségi Házba. A Plébánia Café nevet viselő rendezvény célja, hogy plébániái közösségünk tagjai még jobban megismerhessék egymást. Talán így olyan emberekkel is tudunk pár szót váltani, akiket koráb-

ban nem szólítottunk meg és ez által is erősödik plébániánk nagy családja. Még várjuk közösségek, családok jelentkezését egy-egy ilyen alkalom lebonyolítására. Jelentkezni a Plébánia hivatalban lehet.

Ünnepeljünk együtt a Szentatyával minél többen!

Mennyei Atyánk, gondviselő Istenünk!
Köszönjük, hogy Te kísértél minket
történelmünk során.
Vétkeinket megvallva kérjük,
hogy egyre jobban megismerjük Fiadat,
Jézus Krisztust!
Ő a mi biztos jövőnk.
Azért jött, hogy életünk legyen békében
és önzetlen szeretetben.
Bizalommal kérjük,
hogy Nagyasszonyunk,
a Boldogságos Szűz Mária,
valamint a magyar szentek és boldogok
közbenjárására
Szentatyánk, Ferenc pápa közelgő látogatása
legyen kegyelem és erő forrása,
hogy hitünkben növekedve
egymással és a többi nemzettel
békeességben éljünk,
reménnyel építsük földi hazánkat,
és parancsaidat teljesítve eljussunk
az örök hazába.
Ámen.

Március 5-től minden hónap első
vasárnapján

PLÉBÁNIA

Café

Kávészó, süti, beszélgetés, játékok

**Szent József
Ház
10 órai
szentmise
után**

Várjuk családok, közösségek jelentkezését egy-egy
alkalom lebonyolítására!

Részletek a Plébánia Hivatalban.

